

Rager: Diskussionens Interesse samler sig jo om Muligheden af nu at opnaa Enighed mellem tre Partier angaaende Gennemførelsen af det Lovforslag, her foreliggende med de Ændringer, som man maatte kunne blive enig om. Under Hensyn til, at dette er det centrale Punkt, skal jeg se bort fra ved denne Lejlighed at gøre Bemærkninger til de Udtalelser, der ellers er fremsat fra anden Side, siden jeg sidst havde Ordet. Jeg tror, at hele dette Spørgsmaal er saa gennemdiskuteret, at en fornyet Drøftelse, derunder en Imødegaaelse af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Udtalelser, kun kan paaregne overordentlig ringe Interesse. Jeg gav i Gaar til Kende en Forhandlingsvilje, som er til Stede hos os, og det er blevet bekræftet af det ærede Medlem Hr. Hauge, at i det andet Regeringsparti er Interessen ogsaa til Stede. Den højtærede Handelsminister har ogsaa givet Udtryk for sin Interesse for at naa til Enighed med det ene Oppositionsparti, og da ogsaa Oppositionspartiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har udtalt sig i samme Retning, maatte man haabe, at det skulde lykkes at naa til Enighed. Hvis vi naaede til Enighed, vilde vi i Virkeligheden komme til at ligge i en Situation, som er nogenlunde tilsvarende til den Situation, som kom til at foreligge i December 1934. Jeg har i den Anledning opfrisket for mig Indholdet af den Betænkning, som blev afgivet den 7. December 1934 angaaende det da foreliggende Valutalovforslag, og deri fandtes der jo en Betænkning af et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Radikale og Konservative.

Der var en fælles Betænkning; desuden havde Socialdemokrater og Radikale gjort nogle Særbemærkninger, men inden for Flertallet havde ogsaa et Mindretal, nemlig to af Det konservative Folkepartis Repræsentanter, de ærede Medlemmer Hr. Fibiger og Hr. Christmas Møller, gjort nogle Særbemærkninger. Af disse Særbemærkninger skal jeg særlig erindre om, at dette Mindretal udtaler, at de erkender, at den handels-, valuta- og beskæftigelsesmæssige Situation paa det Tidspunkt, denne Betænkning afgaves, ikke er blevet lysere, end den var i 1932. Naar jeg nu ser paa Stillingen i Dag, vil jeg gerne henvise til mine Udtalelser i Gaar, der viser, at disse Ord formentlig maa kunne gentages med den ene Ændring, at den valutamæssige Situation i Øjeblikket er lysere, og det er dette, der ogsaa betinger Muligheden af at kunne gaa videre i Retning af en Frihed, for saa vidt den særlig ikke kommer til at skade vore handelspolitiske Interesser.

Det forekommer mig, at vi her har en saglig Basis af mødes paa, og jeg kan kun sige, som jeg gjorde i Gaar, at vi til Stadighed er villige til paa et hvilket som helst Tidspunkt under Sagens Behandling at forhandle med det Formaal for Øje at se at opnaa en Enighed.

Hartel: Da de Udtalelser, jeg har fremsat, ikke er imødegaaet fra nogen Side, kan jeg fatte mig i Korthed.

Ministerens Bemærkninger til vore Forslag og mine Udtalelser til Motivering for Forslagene var meget korte, og jeg kan heller ikke sige, at de var særlig oplysende. Ministeren talte om, at den Renteforhøjelse, der var foretaget, var beskeden. Ja, det er maaske nok rigtigt, men naar man har lovet sine Vælgere en Rentesækning, er jo selv en beskeden Renteforhøjelse en pinlig Affære. Der er en mærkelig Modsætning inden for Regeringens Politik, for naar det gælder Renten, hedder det: Tilbud og Efterspørgsel er her afgørende, og vi kan ikke gribe ind i disse Forhold, men naar det gælder Vekselkursen, kan der meget godt gribes ind trods det, at man ogsaa der normalt vilde hævde, at Tilbud og Efterspørgsel burde være afgørende. Hvis Tilbud og Efterspørgsel havde været afgørende, ved vi nu ved uomstødelige Kendsgerninger, at vi vilde have haft en ganske anden Vekselkurs. Det forekommer mig at være en ganske ulogisk Politik, at man paa det ene Omraade paaberaaber sig de liberalistiske Synsmaader: Spørgsmaalet om Tilbud og Efterspørgsel, medens man paa det andet Omraade, for saa vidt angaar Vekselkursen, henholder sig til en ganske planøkonomisk Betragtning af disse Forhold. Jeg ser ikke, der er megen Logik i Regeringens Politik paa dette Omraade, men det er maaske heller ikke det, der tilsigtes.

Vi ønsker fra vor Side stadig at fastholde, at den danske Bonde ønsker sin valutariske Ret. Vi mener, at Landbefolkningen gennem den Vekselkurspolitik, der er ført, er berøvet en Del af Frugterne af sit Arbejde. Det er fremholdt saa tit, hvilke Formuetab Landbruget har haft i Løbet af de sidste 10 Aar, og dertil kan ogsaa føjes, at de Opgørelser, der forelaa for et Par Aar siden over Indtægtsfordelingen, viste, at medens Landbruget udgjorde 27 pCt. af Befolkningen, havde Landbruget kun 13—14 pCt. af Indtægterne i vort Land.

Til vort Underændringsforslag har det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen stillet et Under-Underændringsforslag, det er altsaa en Slags Ændringsforslag i 3die Potens —